

عنوان مقاله:

تحلیل تفکیک بین محاربه و افساد فی الارض در نظام کیفری جمهوری اسلامی ایران با تکیه بر قانون مجازات اسلامی مصوب 1392

محل انتشار:

فصلنامه جستارهای فقهی و اصولی، دوره 5، شماره 1 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 23

نویسندگان:

امیرحرمه سالارزایی - استاد تمام فقه و مبانی حقوق اسلامی دانشگاه سیستان و بلوچستان

جمیله افروشته - دانشجوی دکتری فقه و مبانی حقوق اسلامی دانشگاه سیستان و بلوچستان

خلاصه مقاله:

از آنجا که تصویب قوانین و مقررات جدید به جد نیاز به پالایش و تنقیح دارد و ضرورت واکاوی این قوانین بر کسی پوشیده نیست؛ مقاله پیش رو نقد مبنایی بر حکم کیفری محاربه و افساد فی الارض وارد کرده است. پرسش اصلی پژوهش این است که به چه دلیل پدیده مجرمانه محاربه و افساد فی الارض با دو عنوان مجرمانه مستقل، جرم انگاری شده است فرضیه این پرسش چنین است که بر اساس اصل چهارم قانون اساسی به نظر می رسد جرم انگاری مستقل دو عنوان مذکور بدون وجاهت متقن می باشد. نتیجه اینکه انما ی حصر در آیه محاربه و واو عطف و نیز وحدت فاعل در یحاربون و یسعون و رویه تفسیر قوانین به نفع متهم و همین طور آرای بسیاری از فقها و در نهایت جمع بندی روایات باب محاربه جملگی اقتضای این را دارد که محاربه و افساد فی الارض از یک حکم برخوردار گردند و آن هم به تناسب پدیده مجرمانه می باشد.

کلمات کلیدی:

محاربه، افساد فی الارض، عدالت کیفری، دلیل، مجازات، جرم انگاری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/938214>

